

Chế độ cộng sản cáo chung

NGƯỜI VIỆT CHÚNG TA PHẢI LÀM GÌ ĐÂY?

TÔN THẤT THIÊN

Trước khi vào đề, có hai điều tôi cần giải thích trước:

1 - Xứ sở chúng ta đang đứng trước một tình hình nguy hiểm hơn lúc nào hết, và cần có một sự lựa chọn hết sức kỹ và đúng. Đây là một sự lựa chọn chiến lược. Nếu chúng ta lựa chọn sai thì Việt Nam sẽ mang hậu quả hàng chục, nếu không nói là hàng vài chục, năm tới. Vì vậy chúng ta phải hết sức sáng suốt, bình tĩnh và khách quan, không để cho bùng bột tình cảm - "tinh thần cách mạng" hoặc "tinh thần chống cộng" - chế ngự sự phán xét của chúng ta. Đây là trường hợp mà nếu ta sai một ly là đi không những một dặm, mà đến cả một vạn dặm.

Muốn lựa chọn đúng, ta phải có tiêu chuẩn đúng. Trong trường hợp này, tiêu chuẩn chiến lược, n.l., mới ưu tư tối thượng, của chúng ta phải là tương lai của xứ sở và dân tộc Việt Nam. Mọi tiêu chuẩn khác đều phải phụ thuộc vào tiêu chuẩn này.

2 - Vấn đề lựa chọn này đặt ra cho tất cả mọi người Việt Nam. Vì vậy, trong bài này tôi dùng danh từ "người Việt chúng ta" thay vì "chúng ta" để nói rõ rằng những vấn đề trong bài này liên can đến tất cả mọi người Việt Nam, phía cộng sản cũng như phía quốc gia. Và đây tôi dùng danh từ "phía" thay vì "phe" vì, trong thực tế,

- "phía" cộng sản gồm cả những người còn bám chặt cộng sản;

những người hết tin tưởng đã bỏ cộng sản và hết hoạt động, hoặc đang tìm đường khác, hoặc quay lại chống cộng sản; những người không cộng sản những chấp nhận và hợp tác với chế độ cộng sản, cùng những người hiện đang sống dưới chế độ cộng sản, tuy không thích nhưng cũng không chống chế độ đó;

- "phía" quốc gia gồm những người chống cộng "triệt để" muốn diệt cộng "tận gốc tận rễ" kiểu trước 1975, n.l., chống cả những người đã bỏ cộng sản, bị coi là "thân cộng", hay "làm lợi cho cộng sản"; và những người đã tự ý ra, hay bị gạt ra, khỏi hàng ngũ "phe" quốc gia vì đã bỏ quan niệm chống cộng nói trên và theo một con đường mới mà đặc điểm là chấp nhận hòa giải hoà hợp dân tộc, tuy vẫn cương quyết đòi dẹp bỏ chế độ cộng sản, n.l., chỉ hoà giải với những người chịu từ bỏ cộng sản và chấp nhận dân chủ đa nguyên.

I. Năm 1951, trong diễn văn khai mạc Đại Hội II của Đảng Cộng Sản Việt Nam (mang nhãn hiệu "Đảng Lao Động Việt Nam") ông Hồ Chí Minh, nhìn lui 50 năm vừa qua, nói có những thay đổi mau chóng hơn và quan trọng hơn trong thời gian nhiều thế kỷ trước cộng lại, và quan trọng nhất là Cách Mạng tháng Mười Nga thành công, Liên-Xô, nước Xã Hội Chủ Nghĩa, thành lập; rồi nhìn về 50 chục năm còn lại của thế kỷ XX ông nói rằng nửa thế kỷ sau này có sẽ những biến đổi "to lớn hơn nữa, vẻ vang hơn nữa".

Ông Hồ đã làm to!

Nửa thứ hai của thế kỷ XX đã mục kích sự tan rã của Liên-Xô

và sự cáo chung của cộng sản. "Thành trì của cách mạng thế giới", và "Tổ quốc của xã hội chủ nghĩa" mà trong 74 năm những người cộng sản đã ra công xây dựng bằng bạo lực và duy trì bằng bạo lực, đã hoàn toàn sụp đổ và bị loại trừ trong thời gian ba ngày!

II. Ông Hồ đã làm to vì ông ta mù quáng tin vào Lê-nin, người mà ông và cộng sản thế giới cho là cực kỳ anh minh. Nhưng đó là một điều sai lầm vì

Lê-nin cũng làm to!

Theo giáo điều của cộng sản, Lê-nin là người thiên tài đã khai triển thuyết của Mác, đưa nó đi xa và lên cao hơn nữa, vì Lê-nin đã đưa ra thuyết "tứ bản rầy chết". Tứ bản sắp chết! Lê-nin đã quả quyết như vậy. Và những người cộng sản, đặc biệt là cộng sản Việt Nam, đứng đầu là Hồ Chí Minh, đã tin chắc như vậy. Tin tưởng này đã cho họ một sức lực phi thường vì họ nghĩ rằng họ nhất định sẽ thắng vì họ đi đúng hướng của lịch sử.

Những ngày nay không ai chối cãi được rằng cộng sản đã chết. Nó đã bị nhân dân của chính nơi khai sinh nó triệt hạ, và chính thủ trưởng của cộng sản thế giới, Tổng bí thư ĐCS Nga-sô, Gorbachev, đã ký quyết định khai tử nó. Đây là một sự kiện lịch sử đã được hàng trăm triệu dân trên thế giới mục kích qua truyền hình, và chắc chính cộng sản Việt Nam cũng được thấy qua đài CNN.

Thay vì tứ bản rầy chết thì tứ bản vẫn còn đó, đầy sinh khí, và Hội Nghị Trung Ương ĐCSVN lần thứ tám, hồi tháng ba 1990, qua tuyên bố của các lãnh tụ của Đảng, trong đó có (nguyên) Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh, đã công nhận rằng tứ bản đã giải quyết được

những mâu thuẫn của nó, còn nhiều sinh khí lắm, và còn tồn tại được vài trăm năm nữa!

Tư bản chưa rẫy chết, trong khi cộng sản đã chết rồi!

Lê-nin đã làm to!

III. Năm 1959, trong lời giới thiệu quyển "Hồ Chí Minh Tuyển Tập" tiếng Nga, Hồ Chí Minh nói: "tiếng sấm Cách Mạng tháng Mười Nga đã thúc đẩy những người Việt Nam yêu nước hướng về phía Liên-Xô.....Kinh nghiệm Cách Mạng tháng Mười vĩ đại soi sáng con đường Cách Mạng Việt Nam.....".

Ngày 21 tháng 8, 1991, lại có một tiếng sấm xuất phát từ Nga-Sô làm chấn động thế giới. Những tiếng sấm này báo hiệu sự cáo chung của Liên-Xô và kết thúc Cách Mạng tháng Mười Nga. Xét kỹ những biến chuyển xảy ra ở Nga trong tháng 8, 1991, các bình luận gia đều đồng quan điểm về "Cách Mạng tháng Mười Nga": Cách Mạng đó chỉ là một cuộc đảo chánh thành công, vì Lê-nin đã mưu mô quỷ quyết, không do dự dùng bạo lực, và vô đạo; nó đã được duy trì bằng bạo lực; và nó đã chấm dứt với một cuộc đảo chánh thất bại (ngày 21/8/91), khi dân chúng đồng tâm cương quyết đứng lên chống lại bạo lực.

Các lãnh tụ ĐCSVN không ngớt tuyên bố rằng Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa là một "tiền đồn của xã hội chủ nghĩa đứng đầu là Liên-Xô vĩ đại", và đi sát cánh với Liên-Xô là "hòn đá tảng" của chính sách ngoại giao Việt Nam. Nay Liên-Xô không còn, mà cộng sản Liên-xô cũng không còn nữa (lãnh đạo cũng như cán bộ cộng sản đang chạy tháo thân tán loạn), ĐCSVN tính sao đây? Liên lạc với

ai ở Mốt-xcô-va? Và về viện trợ quân sự, tài chính, kinh tế, hỏi ai?

Phiền hơn cả là về phương diện lý thuyết. "Không có lý luận cách mệnh thì không có cách mệnh vận động". "Bác" đã dạy như vậy ngay trang đầu của Đường Cách Mệnh (1926). Tài liệu học tập của Đảng cũng hằng nhắc đi nhắc lại như vậy. Nhưng bây giờ chính tại "Tổ quốc Cách Mạng" người ta đã dẹp bỏ hết chủ nghĩa Mác-Lê và đi đường khác rồi; cờ Nga đã gõ búa lìm đi rồi; tượng của Lê-nin, tiêu biểu cho chủ nghĩa xã hội được tôn thờ, cũng bị hạ bệ khắp nơi và ngay trong Quốc Hội Nga; ; và thị trường ^{Lê-nin} ~~Mốt-xcô-va~~ đề nghị Quốc Hội nghị quyết dẹp bỏ viện bảo tàng Lê-nin và đưa xác ông ta về chôn bên cạnh mộ mẹ ông ta ở Lê-nin/~~gô~~-rad (đã đổi lại Pê-tơ-ro-gô-rad). Thế là chủ nghĩa Lê-nin hết "trong sáng", hết là "đỉnh cao của trí tuệ", và chính thức cáo chung. Bây giờ lấy gì soi sáng Cách Mạng Việt Nam đây?

Ông Hồ và ĐCSVN đã sai lầm to!.

Nếu ông Hồ còn sống những người cộng sản sẽ hỏi ông: bây giờ lấy gì soi sáng Cách Mạng Việt Nam đây? Đảng phải làm sao đây?

V. Vì muốn cố bám lấy địa vị và quyền lợi, muốn duy trì quyền lực, ĐCSVN sẵn sàng đàn áp nhân dân đòi hỏi dân chủ và cơm áo. Nhưng như vậy phải có hậu cần. Và hậu cần duy nhất họ có thể có được ngày nay là Trung Cộng. Nhưng đây là một giải pháp cực kỳ nguy hiểm cho xứ sở và cũng như cho họ. Trung Cộng tất sẽ đòi hỏi những điều kiện rất ác nghiệt. Đặc biệt, chính quyền Việt Nam phải hoàn toàn lệ thuộc Bắc Kinh. Sau hơn 100 năm tranh đấu và

30 năm hy sinh rất lớn, nhân dân Việt Nam lại bị mang đi làm nô lệ. Tất nhiên nhân dân sẽ không chấp nhận thân phận đó và sẽ tranh đấu dữ. Ngay trong hàng ngũ của ĐCSVN cũng có nhiều người không chấp nhận đường lối đó. Hậu quả là nội chiến, và không biết nội chiến này sẽ kéo dài bao lâu và dẫn đến hậu quả gì. Một viễn ảnh kinh hoàng!

Phần khác, nếu theo mô thức Trung Cộng hiện tại Việt Nam sẽ đi vào ngõ cụt. Trong những năm qua, Trung quốc phát triển rất mạnh. Nhưng có nhiều triệu chứng cho thấy rằng kinh tế Trung Quốc đang đi vào ngõ kẹt. Trong 5-10 năm nữa, sẽ kẹt hoàn toàn, và lại rơi vào tình trạng Nga hiện nay, cộng thêm viễn ảnh của một Thiên An Môn mới. Theo đuôi Trung Cộng Việt Nam cũng sẽ đi vào ngõ cụt. Lựa chọn con đường đó chỉ làm cho xứ sở và dân tộc mất thêm mười năm quý báu nữa mà thôi.

ĐCSVN chỉ còn một giải pháp. Đó là: "nhìn thẳng sự thật, đánh giá đúng sự thật, và nói rõ sự thật". Mà sự thật là ngày nay cộng sản đã hết đường. Nó đã cáo chung tại ngay nơi nó phát khởi và mạnh nhất. Nó là chỗ dựa của cộng sản Việt Nam, nhưng nay nó không còn nữa thì cộng sản Việt Nam cũng không thể tồn tại được nữa. Hồ Chí Minh và những lãnh tụ cộng sản hằng nhấn mạnh: không có Cách Mạng Nga thì không có Cách Mạng Việt Nam. Cộng sản Nga là cây mẹ; cộng sản Việt Nam chỉ là cây leo. Khi cây mẹ đã đổ rồi thì cây leo làm sao mà sống? Sau sự cáo chung của cộng sản Nga, sự cáo chung của cộng sản Việt Nam chỉ là vấn đề thời gian, và lần này thời gian sẽ rất ngắn. Trong dân chúng ai cũng biết như vậy. Và ngay trong hàng ngũ Đảng rất nhiều người cũng nghĩ như

vậy.

Ngày 13 tháng 12 năm 1989, ông Trần Xuân Bách, lúc đó còn là Ủy viên Chính Trị Bộ, nói về những diễn biến ở Đông Âu, đã cảnh cáo: "Không thể nghĩ rằng ở Âu châu thì sôi sục, còn ở Á châu thì ổn định....Không có anh nào yên trí rằng mình sẽ ổn định được. Có khi tuần này còn huênh hoang, tuần sau đã bị đảo!" Một đảng viên khác, có tên tuổi, kỳ cựu và trung kiên, Bác sỹ Nguyễn Khắc Viện, cũng đã cảnh cáo như sau: "Ai có chút ý thức chính trị đều thấy rõ thành công hay thất bại của cải tổ ở Liên-Xô sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh nước ta, đã hết thời lên gân nghĩ rằng có thể một mình tự lực chọi sóng gió." Cảnh cáo này được đưa ra hồi tháng hai năm 1990.

VII. ĐCSVN không thể ngồi lại được. Nó phải ra đi. Nhưng muốn tránh một đổ máu và xáo trộn lớn làm tổn thương cho tương lai của xứ sở, chúng ta phải làm sao cho cuộc ra đi này đẹp đẽ: êm thấm, tránh đổ máu, tránh xáo trộn. Giải pháp đó là ĐCSVN trả quyền cho quốc dân qua Quốc Hội. Những biện pháp cụ thể đã được bạn Nguyễn Hữu Chung nói rõ trong một bài khác trong số báo này. Tôi tưởng không cần lặp lại nơi đây. Tôi chỉ muốn nêu thêm một điều kiện rất quan trọng cần thỏa mãn để cho cuộc chuyển quyền này có thể thực hiện được.

Những người cộng sản, nhất là những người trong cấp lãnh đạo của ĐCSVN, cố bám không muốn buông chính quyền vì họ sợ rằng nếu mất chính quyền họ sẽ mất tất cả: không những mất hết quyền hành, mà quyền lợi chính đáng và ngay cả danh dự và an toàn cá nhân và

gia đình họ cũng bị đe dọa. Nhưng nếu họ chấp nhận một cuộc chuyển quyền êm thấm, tránh cho xứ sở và dân tộc một cuộc đổ máu và xáo trộn lớn thì sẽ tránh được tình trạng nói trên. Họ sẽ có công lớn đối với xứ sở và dân tộc, và do đó họ có quyền được tưởng thưởng.

Tưởng thưởng đó là phía quốc gia phải chấp nhận sẽ tôn trọng danh dự họ, bảo đảm an toàn cho cá nhân và gia đình họ, và trong quốc gia hậu cộng sản sau này sẽ cho họ hưởng tất cả những quyền dân chủ như mọi công dân khác, tất nhiên với điều kiện là họ tôn trọng chế độ và luật lệ mới, và không tìm cách tái lập cộng sản hoặc có hành động phương hại đến thể chế mới. Về tài sản, chúng ta có thể chấp nhận cho họ được giữ tài sản của họ, với điều kiện là tài sản đó được tậu một cách lương thiện chứ không do lợi dụng địa vị để biến thủ tài sản quốc gia bằng cách mua với giá rẻ mạt (như đảng Sandanista đã làm ở Nicaragua trước khi ~~đi~~ ^{chuyển quyền}).

Tất nhiên sẽ có người hô rằng đối xử với cộng sản như thế quá viên dung, và thay vì như thế ta phải trừng phạt họ tối đa và tước tài sản của họ. Nhưng ở đây vấn đề phải đặt ra là:

giữa

viên dung với những người không còn hại gì được chúng ta nữa (vì dù sao chế độ cộng sản cũng sẽ cáo chung) và làm ngơ về vài trăm triệu đồng, hay cho là triệu đô la đi nữa,

và một cuộc nội chiến sẽ gây đổ máu lớn và gây xáo trộn lớn mà chúng ta không biết sẽ kéo dài bao lâu và đem lại những hậu quả gì (như những biến chuyển vừa qua ở Nga),

giải pháp nào có lợi cho dân tộc và xứ sở hơn?

Chấp nhận giải pháp viên dung không phải là vì thương cộng sản, vì cộng sản không đáng thương và không thể thương được, nhưng là vì quyền lợi tối thượng và tương lai của xứ sở và dân tộc.

Riêng về phần những người cộng sản, nếu dám lãnh tụ hiện tại không chấp nhận rút lui một cách êm thấm, thì trong hàng ngũ của Đảng phải có những người sáng suốt và can đảm đứng ra đòi hỏi giải pháp nói trên để vớt vát danh dự của Đảng và quyền lợi chính đáng của những người vì yêu nước và vì lý tưởng công bằng xã hội đã đi theo ĐCSVN, bị lừa và mắc kẹt.

Một bình luận gia bàn về chính biến vừa rồi ở Nga nói rằng: Cộng sản Nga đã làm xong sứ mạng của họ: chứng minh rằng chủ nghĩa cộng sản không đem được cơm áo cho dân tộc nào cả. Cuộc nổi dậy vừa qua của nhân dân Nga chứng minh thêm rằng cộng sản không thể mãi mãi dùng bạo lực đàn áp dân chúng đòi dân chủ và cơm áo. Đây cũng là trường hợp cộng sản Việt Nam. Họ đã làm xong sứ mạng của họ và nay không còn lý do, và không có khả năng, tồn tại nữa. Họ chỉ còn hai giải pháp: rút lui êm thấm để bảo vệ an toàn cho họ và gia quyến, và một số quyền lợi chính đáng; hoặc dùng bạo lực cố bám lấy chính quyền và bị đào thải và tiêu diệt toàn diện một cách bi thảm và đẫm máu.

Montreal

~~4~~ tháng 9, năm 1991